

[Statsministeren]

spændingen og for udviklingen af det, vi kalder den nye verdensorden inden for FN's rammer.

I den forbindelse betragter regeringen præsident Bush' seneste initiativ fra i nat til at begrænse spredningen af våben i verden og i første omgang i Mellemøsten som overordentlig positivt, og vi håber, at det også i regionen vil blive mødt med velvilje. Det er et initiativ, vi helt og fuldt støtter.

Men begivenhederne i Golfen var vel samtidig en påmindelse til os alle om, at der kan blive brug for hurtig og kontant indsats og også fra de mindre lande. Bl.a. med beslutningen om at lade »Olfert Fischer« deltage i blokaden mod Irak levede vi op til dette på en måde, som faktisk også aftvang respekt i udlandet.

På baggrund af de store udfordringer, som opbruddet i Central- og Østeuropa og udviklingen i den øvrige verden stiller os over for, er det særdeles positivt, at disse begivenheder har givet sig udslag i tilførsel af en ny dynamik til EF-samarbejdet og endda på en måde, der kan sikre den udprægede åbenhed i den fortsatte integration i Europa, som vi fra dansk side til lægger så stor betydning.

Vi oplevede allerede sidste forår, at udviklingen i Central- og Østeuropa og den tyske enhedsproces satte yderligere skub i planerne om etablering af en politisk og en økonomisk-monetær union. De regeringskonferencer, der drøfter udkast til traktater for disse to store spørgsmål, blev netop iværksat i december 1990.

Når vi gør status i dag – og det gjorde Folketinget jo i høj grad også i går aftes indtil ved midnatstid – kan vi konstatere, med rette, at forhandlingerne om de nye traktater forløber på en måde, der set med danske øjne er ganske positiv, og vi har megen god grund til at vente bred enighed om mange af traktaternes hovedspørgsmål allerede på mødet i Det Europæiske Råd i Luxembourg i slutningen af juni.

Vi har i dette folketingsår haft flere europapolitiske forespørgselsdebatter. Regeringen fremlagde i oktober 1990 forud for regeringskonferencernes start et memorandum. Det havde bred tilslutning blandt Folketingets partier, og som en udmøntning af det kunne vi så i marts i år fremlægge en række danske forslag til konkrete traktatændringer omkring den politiske union.

Jeg tror, det var et godt initiativ, og vi kan med tilfredshed konstatere i dag, at der jo i meget vid udstrækning er taget hensyn til de danske synspunkter i de traktatudkast, der nu er fremlagt af det luxembourgske formandskab på regeringskonferencerne.

Men vi synes også i regeringen – og det synes punkt tror jeg alle deler her i Folketinget – at der er grund til glæde over et andet træk i det europæiske samarbejde, nemlig den ting, at der nu virkelig er kommet bevægelse i de øvrige nordiske landes holdning til medlemskab af EF. Vi kan vente, at Sverige allerede inden udgangen af juni måned vil indgive en ansøgning om medlemskab. Det indebærer ikke blot kommende svensk medlemskab af EF, men også beredvillighed til at deltage i den videre europæiske proces – integrationen, samarbejdet baseret på den politiske union og den økonomisk-monetære union.

Andre nordiske lande er endnu ikke klar til at træffe en lignende beslutning, men der er god grund til at mene og vente, at de en dag vil følge efter. I den forbindelse er det også godt, at forhandlingerne mellem EF og EFTA nu ser ud til at kunne afsluttes med et positivt resultat. Det vil give de nordiske lande, som endnu tøver, en god venteposition forud for, at de kan tage endelig stilling til spørgsmålet om direkte medlemskab.

Jeg skal herefter vende mig til de mere hjemlige problemer. I dag er skillelinjen mellem det udenlandske og det indenlandske jo langt mere overgangspræget end i gamle tider. Det er egentlig kun godt, og det erkender vi alle. Det udenrigske har en helt anden betydning for os end engang; det er i dag et stort kapitel også på vor dagsorden.

Det altmodnerende problem, som regeringen og Folketinget i de kommende år skal søge at løse – løse bedre, end vi har evnet hidtil – er naturligvis: Hvordan får vi flere mennesker i arbejde? Hvordan kommer vi af med den alt for store arbejdsløshed, som under ellers skiftende økonomiske omstændigheder har været et grundproblem for hele vores danske samfund nu igennem flere årtier? – et evindeligt punkt på dagsordenen, som skiftende regeringer med skiftende midler har søgt at finde en løsning på, men vi har aldrig gjort det godt nok.

Selv om vi i perioden fra 1982 til 1990 fik godt 200.000 flere lønmodtagere i beskæftigelse